

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΟΙ δίσκοι, τὰ πάντα, τὰ κίβηλα, οἱ κρατήρες ἦσαν ἀπὸ καθαροῦ χρυσίου μ' ἀριστοτεχνικά σκαλισήματα.

Στὴ μέση τοῦ κίβηλον τῶν τραπέζιων ἦταν στρωμένο ἓνα ἄλλο τραπέζι, στὸ ὅποιο εἶχε καθῆσει ἡ Λαΐς με τοὺς πρὸ στενοῦς φίλους τῆς καὶ τοὺς πρὸ διαλεχτοῦς ἀπ' τοὺς καλεσμένους τῆς. Ἀριστερά τῆς εἶχε τὸ στοματῆρὸν Λεωντίδῃ καὶ δεξιὰ τὸν Σκότια, ἀπέναντί τῆς δὲ τὸν Ἀριστίππο, τὸν Ξενοφῶντα, τὸν Ἀθηναῖο στοματῆρὸν Κλέωνα, τὸν διάσημο γλύπτη Μέρωνα καὶ τὸν περίφημον καὶ πάμπλουτον τραπεζίστην Χρυσίδην, στὸν ὅποιο εἶχε κατατεθειμένα τὰ πενταζόσια χρυσὰ τάλαντα ποῦ ἀποτελοῦσαν τὴν φροσύτη περιουσία τῆς.

Πρὶν ἀρχίσαι τὸ γεῖμα, οἱ δοῦλοι γέμισαν τὰ κίβηλα μὲ κρασί, ἔβγαλε ἡ καθήμενὴ ἐπιπνὴ στὸς θεοὺς καὶ ἔπειτα ἕνας ὄμιλος μουσικῶν τραγούδησε μὲ τὴ συνοδεία διαφόρων ὀργάνων :

"Ἄς πιούμε, φίλοι διαλεχτοί, γιὰ τὴν Λαΐδα ἄς πιούμε! Βασίλισσά μας στὴ γιορτὴ εἶνε μονάχα ἐκεῖνη!"

"Ἄς πιόμε, φίλοι, καὶ ἄς χαροῦμε

στῆς Λαΐδος τὴν ὑγεία ποῦν' τῶν καρδιῶν μας ἢ κυρία καὶ ὁ καθεὶς ἄς τοιμαστῆι ν' ἀπολαύσῃ ὡς τὴν ἀγῆ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ κρασί.

τὸν ἔρωτα καὶ τὸ κρασί ξένοιισασι, πάνω σὲ χρυσὴ ροδοστρωμένη κλίνη!...

"Ἄς πιόμε, φίλοι διαλεχτοί

"Ὅταν οἱ μουσικοὶ τελείωσαν τὸ τραγούδι τους, ἡ Λαΐς σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Φίλοι μου, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς περιγράψω πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη ποῦ βλέπω μαζεμένους γύρω μου ὄμιλους μαζί τοὺς καλοὺς μου φίλους. Παρατήρῳ ὅμως, ὅτι λείπουν μερικοὶ καὶ ποῦ πάντων ὁ Διογένης, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπουσία μὲ λυτεῖ ὑπερβολικά. Μήπως ἔξερει κανεὶς γιατί δὲν μᾶς ἦρθε ἀπὸψε ὁ κινητὸς μας φιλόσοφος ;

— Τὸν εἶδα ἐγὼ χθές, εἶπε ἕνας νεαρὸς ἐπατριδὴς Βρισκόταν στὴν Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνος, ὅπου τὸν κεραινοβόλησε μ' ἀτέλειωτους σαρκασμοὺς γιὰ τὶς περιεργές θεωρίες του. Προχθὲς ἀκριβῶς ὁ Πλάτων, θέλοντας νὰ δώσει στοὺς μαθητὰς του τὸν ὄρισμό τοῦ ἀνθρώπου, τοὺς εἶχε πεῖ : «Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἓνα πλάσμα δίπονον». Ὁ Διογένης λοιπὸν πῆρε ἕναν κόκορα, πῆγε στὴν Ἀκαδημία καὶ φώναξε στὸν Πλάτωνα, μπροστὰ στοὺς μαθητὰς του :

— Νὰ ὁ ἄνθρωπος, σύμφωνα μὲ τὸν ὄρισμό σου, ὁ μαθητὰ τοῦ Σωκράτη!...

Ὁ Πλάτων τότε κατέλαβε τὸ λάθος του καὶ διώρισε τὸν ὄρισμό του ὡς ἔξης : «Ὁ ἄνθρωπος εἶνε πλάσμα δίπονον, ἀλλὰ χωρὶς φτερά».

Ἀλλὰ καὶ καὶ ὁ Διογένης δὲν ἐννοεῖται νὰ τὸν ἀφήσῃ ἤσυχο. Μάθησε ἀμέσως τὸν πετεινὸ, πῆγε στὸν Πλάτωνα, τοῦ τὸν ἔδειξε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὅσοιτε ὁ ἄνθρωπος σου, Πλάτων !

Ὁ Πλάτων τότε, μὴ βρισκόμενος τί νὰ τοῦ πῇ, τὸν κῆτιζε περιφανερά καὶ τοῦ γέμισε τίς πλάτες. Μὰ ὁ Διογένης τοῦ φώναξε :

— ὦ, ματαδόξες γιὰ τοῦ Ἀριστονοῦ, ζῶντα ποῦ ὑπῆρξε καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτη. Δὲν φτάνει ποῦ δὲν σ' ὀφέλιξαν καθόλου ἡ συναστροφή καὶ τὰ μαθήματα τοῦ μεγάλου δασκάλου σου, ἀλλὰ κάνεις καὶ τὴ φοβερὴ λεροσύνη νὰ τὸν δυσφημῆς, τώρα μετὰ τὸν θάνατό του, φορτώνοντας σ' αὐτὸν ὄλες τίς παραδοξολογίες σου...

Ὅλοι οἱ συνδαιτηριζόμενοι γελάσαν με τὸ μάθημα αὐτὸ ποῦ εἶχε δώσει ὁ Διογένης στὸν Πλάτωνα καὶ ποῦ δὲν ἦταν οὔτε τὸ πρῶτο, οὔτε τὸ τελευταῖο.

— Ὅποσδήποτε, εἶπε ἡ Λαΐς, θὰ ἤθελα νὰ μὴ λείπῃ ὁ Διογένης ἀπ' τὸ ἀποχαρπιστήριό μου.

Κατόπιν οἱ συμπουσιασταὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος, γιὰ τὶς παραξενιές του καὶ τὴν ἀλλόκοτη συμπεριφορά του.

— Πρέπει νὰ ὁμιλοῦσήμε, παρατήρησε ὁ

Ἀριστίππος, ὅτι ὁ Πλάτων, μ' ὄλη τὴν πραγματικὰ ἐλληρικὴ λογικὴ του, πέφτει συχνὰ σὲ παιδαριόματα.

— Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἔχουν τὰ τρωτά τους καὶ τίς ἀδυναμίες τους, εἶπε ὁ Ξενοφῶν.

— Ὅπως, λόγου χάριν, ὁ Ἀριστίππος ἔχει τὴν ἀδυναμία ν' ἀγαπᾷ τίς ἀπολαύσεις καὶ τὸ χεῖμα, εἶπε κάποιος ἀπ' τοὺς συνδαιτηριζόμενους.

— Τὶς ἀπολαύσεις ὁμιλοῦγῳ, ὅτι τίς ἀγαπᾷ, ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος. Μιὰ μάλιστα ἀπ' τίς θεωρίες μου εἶνε ὅτι «ὁ ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ ὄλες τίς ἡδονές ποῦ μᾶς παρέχει ἡ ζωὴ, ἀρκεῖ νὰ μὴ βλάπῃ μ' αὐτὸ τοὺς ἄλλους». Ἀλλὰ τὸ χεῖμα δὲν τ' ἀγάπησα ποτέ.

— Κι' ὅμως, ὁ φιλόσοφος Ἀντισθένης σὲ θεωρεῖ ὡς ἕναν ἀπ' τοὺς πέντε πρὸ φιλοχρήματους ἀνθρώπους τῆς Ἑλλάδος, εἶπε ὁ Ξενοφῶν.

— Ποιοὶ εἶν' οἱ ἄλλοι τέσσερες ; ρώτησαν πολλοὶ συνδαιτηριζόμενοι.

— Ὁ πρῶτος εἶνε φυσικά ὁ Καλλίας, ὁ περίφημος τοκογύφρος τῶν Ἀθηνῶν, τὸ χρηματοκαθόλου τοῦ ὁποῖου εἶνε, ὅπως λένε, βαθεῖα σὰν τοὺς τάφους. Δεύτερος ἔρχεται ὁ συνάδελφός του, ὁ τοιαυτῆς τῆς Κερσάνθου, ὁ φίλος μας Χρυσίδης ἀπὸ δῶ. Δὲν τὸ λέω ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Ἀντισθένης. Τρίτος εἶνε ὁ Δημοσθένης, τέταρτος ὁ Πλάτων καὶ πέμπτος ὁ Ἀριστίππος.

— Ὅσο γιὰ τὸν Ἀριστίππο, εἶπε ἡ Λαΐς, μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸ χεῖμα, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ θεωρεῖ ὡς ἓνα μέσον γιὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ κατὰ τῆς ζωῆς. Ἐγὼ τὸν εἶδα μιὰ φορὰ νὰ χωρίζῃ δυὸ τάλαντα σὲ μιὰ γνωστὴ του οἰκογένεια ποῦ δυστυχούσε. Κι' ἐν τούτοις, τὴν ἐπαχὴ ἐκεῖνη εἶχε καὶ ὁ ἴδιος μεγάλες χρηματικὰς στενοχωρίες.

— Ἐβλογημένη ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστίππου! φώναζαν πολλοὶ.

— Δὲν θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ βεβαιώσῃς κάτι παρόμοιο, ὦ Λαΐς, καὶ γιὰ τὸ φίλο μας Χρυσίδην, εἶπε ὁ Ἀθηναῖος ἐπατριδὴς Ἰππίας.

— Ἐγὼ ὁμιλοῦγῳ, ὅτι ἀγαπᾷ τὸ χεῖμα, ἀπάντησε ὁ Χρυσίδης. Ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ καθόλου τίς μισαιονιές, ὅπως ὁ Ἀριστίππος.

Οἱ συνδαιτηριζόμενοι ἔξασπασαν σὲ γέλια.

— Πῶς τὸ ἔξερεις, ὅτι ἀγαπᾷ τίς μισαιονιές ; ρώτησαν μερικοὶ.

— Δηγοῦνται πῶς μιὰ φορὰ ποῦ βρισκότανε στὴν Αἰθὴ τοῦ Διογενίου τῶν Συρακοῦσων, ὁ τύραννος ἔβαλε καὶ τοῦδωσαν εἰσοδα ραβδισμοῦς...

— Γιατί ; Γιατί ; Δηγήσου μας τὴν ἱστορία, φώναξαν οἱ συμπουσιασταί.

— Ἐδραριστὸς. Σὲ κάποιον συμπόσιο ποῦ ἐδίδετο στὸ παλάτι τοῦ τυράννου, ἡ αἰτία κάποιον φερμιτῶν δὲν ἄρσενε στὸ Διογέσιο. Ὁ Ἀριστίππος ὅμως ἐδήλωσε, ὅτι τὴν εὐχάρισε ἡ πέφθη. Ὁ τύραννος θυμωσε τότε καὶ διάταξε νὰ τὸν ραβδίσει. Ἐν τούτοις, ὁ Ἀριστίππος δὲν θυμωσε καθόλου γι' αὐτὸ καὶ τὴν αἰτή μὲρα κολῶλας γεμάτισε πάλι μὲ τὸν τύραννο.

— Αὐτὸ τὸ ἔκανα γιὰ κατέλαβα ὅτι ἐγὼ εἶχα τὸ ἄδικο, εἶπε ὁ Ἀριστίππος. Παρέβην μιὰ ἀπ' τίς θεωρίες τῆς φιλοσοφίας μου, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ποτέ δὲν πρέπει νὰ κηραῖν κανεὶς ἐναντίον στοὺς ἰσχυρούς.

— Δὲν ἔλπετε ὅμως νὰ ἔσυναγεμιαστῆς μαζί του, παρατήρησε ὁ Χρυσίδης.

— Μὴν ξεγιάς, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀριστίππος, ὅτι πρέπει κανεὶς ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ κατὰ τῆς ζωῆς παντῶ ὅπου τὰ βρῖσκει.

— Καὶ τοὺς ραβδισμοὺς ;

— Οὐδὲν καλὸν ἀμυγῆς κακοῦ.

Τὸ συμπόσιο ἐξακολούθησε ἔτσι εὐθῆμα καὶ εὐχάριστα, ὅταν ἔξαφνα δυνατὰ ἔξαφονητὰ καὶ μεγάλῃ φασαρία ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλῃς πύλης τοῦ κήπου.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε ἀνησυχῆ ἡ Λαΐς.

— Μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, σέροντας μαζί της τὰ παιδιά της καὶ ἕναν γέρο, θέλει νὰ παρουσιαστῆ ἐμπρὸς σου καὶ νὰ σοῦ ζητήσῃ βοήθεια, τῆς εἶπε ἡ Βακχίς, ἡ πιστὴ οἰκονόμος τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ποῦ στεκοῦταν ἀπὸ πίσω τῆς.

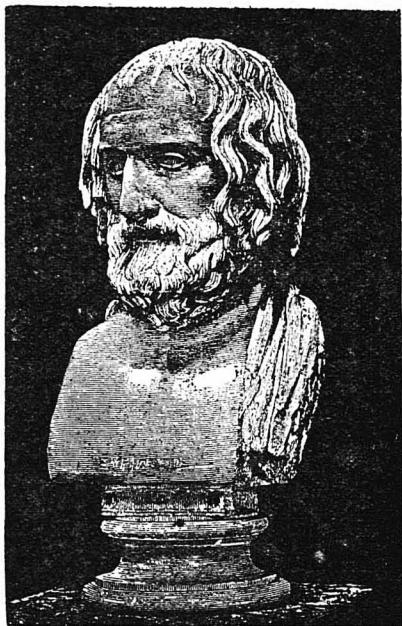
— Καὶ τί φωνές εἶν' αὐτές ;

— Ὁ Ἀρέτης, ὁ θυρωρὸς, δὲν θέλει νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ μέσα.

— Πές του νὰ τὴν φέρῃ ἀμέσως ἐδῶ.

Σὲ λίγο, μπροστὰ στὴ Λαΐδα παρουσιάστηκαν ἕνας γέρος τυκλὸς καὶ μιὰ γυναῖκα μὲ τρία ρακένδοντα παιδιά γύρω τῆς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ὁ τραγικὸς Ἐυρηπίδης, τοῦ ὁποῖου ὁ μουσικισμὸς δὲν ὑποχωροῦσε οὔτε ἀπέναντι τῆς γοητευτικῆς Λαΐδος.